

Competir o morir

Cada quatre anys la magna celebració dels Jocs Olímpics ens fa escandalosament present una de les febleses humanes: guanyar *l'altre*, vèncer, arribar primer, saltar més amunt, demostrar més força. En el fons es podria dir que això ens deixa una mica avergonyits, perquè vingué un moment en el qual a algú se li va ocórrer que els disminuïts físics també tenien dret a demostrar al món qui d'ells era millor que els *altres*. Foren organitzats uns Jocs Paralímpics i així estem. Ens ofereixen l'oportunitat d'establir diferències qualitatives entre les distintes incapacitats físiques.

Potser és una cosa que està molt bé, però a mi m'inquieta. És com si després d'un concurs per triar una bellesa femenina, se'n convoqués un altre per veure de trobar la lletja més bonica. A més, podem caure en una tendència que encara faci més cruel l'instint de lluita. Per exemple, existeix, d'un temps

ençà, la tendència a preocupar-se pels nens superdotats, fins al punt que se'ls aïlla dels altres, se'ls sotmet a una educació especial perquè sembla que, si no, fracassen, com aquells pacients d'abans que, segons la veu popular, morien de massa salut.

No sé si es fan concursos de nens superdotats per escatir quins són, encara, més *super* que els altres. Si el costum s'establís, temo que sorgirien de seguida concursos de nens endarrerits. Preveure'n els resultats esgarrifa... Però no siguem hipòcrites, perquè és un sistema que apliquem a totes les activitats humanes, que generalment tenen premi i alguna és, sovint, ben pagada. Per pujar a la part més alta del podi (ni que sigui en sentit figurat), cada vegada hi ha més empentes i més persones que es

dopen, amb drogues reals o imaginàries, però totes fan perdre el cap.

No voldria que aquestes ratlles semblessin un menyspreu dels disminuïts físics. Al contrari: penso que en un

sentit o altre tots ho som

una mica. Sense comptar que la seva existència és indispensable, perquè sense ells no hi hauria guanyadors. ¿Qui tindrien sota els peus, els vencedors, per a afermar les seves victòries? El que passa és que els disminuïts físics necessiten una altra mena de solidaritat, unes altres atencions. Aparentment més senzilles, però que els permetessin un entorn pensat també per a ells, que no se sentissin marginats encara que no els convidin a parodiar gestes atlètiques.

Pere Calders